

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2018 r.

Poz. 1479

USTAWA

z dnia 20 lipca 2018 r.

o zmianie ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 1471) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) w ust. 1:

– w pkt 1 w lit. k średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. l w brzmieniu:

„l) przestrzegania przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 992, 1000 i 1479);”,

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) prowadzenie państwowego monitoringu środowiska, w szczególności:

- a) opracowywanie i realizacja wieloletnich strategicznych programów państwowego monitoringu środowiska i wykonawczych programów państwowego monitoringu środowiska,
- b) gromadzenie informacji o środowisku w zakresie ujętym w programach państwowego monitoringu środowiska,
- c) przetwarzanie zgromadzonych informacji o środowisku i dokonywanie ocen stanu środowiska,
- d) opracowywanie raportów o stanie środowiska,
- e) udział w międzynarodowej wymianie informacji o stanie środowiska, w tym koordynacja współpracy z Europejską Agencją Środowiska, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (Dz. Urz. UE L 126 z 21.05.2009, str. 13);”,

---

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 28 września 1991 r. o lasach, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, ustawę z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, ustawę z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach, ustawę z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, ustawę z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, ustawę z dnia 15 maja 2015 r. o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz o niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych, ustawę z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, ustawę z dnia 19 lipca 2016 r. o dostępie do zasobów genetycznych i podziale korzyści z ich wykorzystania, ustawę z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne oraz ustawę z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

- po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
    - „2a) prowadzenie działalności laboratoryjnej polegającej na:
      - a) wykonywaniu badań, w tym pobieraniu próbek, wykonywaniu pomiarów i analiz na potrzeby państwowego monitoringu środowiska oraz działań kontrolnych,
      - b) zapewnieniu nadzoru nad jakością badań, o których mowa w lit. a, zgodnie z normą PN-EN-ISO/IEC 17025 Ogólne wymagania dotyczące kompetencji laboratoriów badawczych i wzorcujących,
      - c) prowadzeniu badań przy użyciu referencyjnych i równoważnych metod pomiarowych,
      - d) organizacji i udziale w porównaniach międzylaboratoryjnych i badaniach biegłości;”
  - uchyla się pkt 15 i 16,
  - po pkt 17b dodaje się pkt 17c w brzmieniu:
    - „17c) wykonywanie zadań wynikających z ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1473);”
- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
- „1a. Do zadań Inspekcji Ochrony Środowiska należy również ściganie przestępstw przeciwko środowisku określonych w Kodeksie karnym oraz wykroczeń określonych w Kodeksie wykroczeń i ustawach wymienionych w ust. 1, w tym wnoszenie i popieranie aktów oskarżenia.”
- c) uchyla się ust. 2;
- 2) w art. 4a:
- a) w ust. 1:
- po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:
    - „4a) może wydawać wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska polecenia przeprowadzenia w określonym czasie kontroli;”
  - pkt 5 otrzymuje brzmienie:
    - „5) opracowuje i realizuje wieloletnie strategiczne oraz wykonawcze programy państwowego monitoringu środowiska;”
- b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:
- „1a. Wykonywanie zadań Inspekcji Ochrony Środowiska w zakresie:
    - 1) prowadzenia państwowego monitoringu środowiska oraz prowadzenia działalności laboratoryjnej,
    - 2) prowadzenia działań edukacyjnych dla innych organów i podmiotów korzystających ze środowiska z zakresu korzystania ze środowiska,
    - 3) wykonywania zadań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych
- należy do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.”;
- 3) w art. 5:
- a) w ust. 3 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
- „5) posiada co najmniej 5-letni staż pracy na stanowiskach związanych z zadaniami z zakresu ochrony środowiska;”
- b) w ust. 4:
- pkt 1 otrzymuje brzmienie:
    - „1) wykonuje jej zadania, z wyłączeniem zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 i 2a, zgodnie z ogólnymi kierunkami działania, zaleceniami i wytycznymi oraz poleceniami Głównego Inspektora Ochrony Środowiska;”
  - uchyla się pkt 3,
  - pkt 4 otrzymuje brzmienie:
    - „4) dokonuje na obszarze województwa analiz i ocen przestrzegania przepisów, o których mowa w art. 2 ust. 1;”

- 4) w art. 5a w ust. 1 pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:
  - „4) procedury opracowywania programów kontroli planowych dla zakładów, o których mowa w pkt 3;
  - 5) procedury kontroli pozaplanowych dla zakładów, o których mowa w pkt 3;”;
- 5) w art. 8a ust. 1 otrzymuje brzmienie:
  - „1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska przekazuje radzie gminy, radzie powiatu i sejmikowi województwa, na ich wniosek, informację o wynikach kontroli obiektów o podstawowym znaczeniu dla województwa.”;
- 6) po rozdziale 2 dodaje się rozdział 2a w brzmieniu:

„Rozdział 2a

Pracownicy Inspekcji Ochrony Środowiska

Art. 8d. 1. Pracownikami Inspekcji Ochrony Środowiska są pracownicy zatrudnieni w Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska i wojewódzkich inspektoratach ochrony środowiska.

2. Do pracowników Inspekcji Ochrony Środowiska zatrudnionych na stanowiskach urzędniczych stosuje się przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1889 i 2203 oraz z 2018 r. poz. 106).

3. Do pracowników Inspekcji Ochrony Środowiska zatrudnionych na stanowiskach:

- 1) inspektorów Inspekcji Ochrony Środowiska nie stosuje się przepisów art. 4 i art. 97 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej;
- 2) w centralnym laboratorium badawczym, o którym mowa w art. 28f ust. 1, nie stosuje się przepisu art. 97 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

4. Do pracowników innych niż wymienieni w ust. 2 stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2142 i 2203 oraz z 2018 r. poz. 106, 650 i 1000).

Art. 8e. 1. Inspektorem Inspekcji Ochrony Środowiska może być pracownik Inspekcji Ochrony Środowiska, który:

- 1) jest obywatelem polskim;
- 2) ma pełną zdolność do czynności prawnych;
- 3) korzysta z pełni praw publicznych;
- 4) nie był skazany prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 5) posiada wyższe wykształcenie;
- 6) posiada stan zdrowia pozwalający na zatrudnienie na stanowisku inspektora Inspekcji Ochrony Środowiska;
- 7) odbył półroczny kurs przygotowujący do wykonywania pracy na stanowisku inspektora Inspekcji Ochrony Środowiska i zdał egzamin końcowy.

2. Główny Inspektor Ochrony Środowiska zwalnia z obowiązku odbywania kursu oraz egzaminu końcowego, o których mowa w ust. 1 pkt 7, pracownika Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska lub wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska, posiadającego wiedzę i doświadczenie zawodowe umożliwiające należyte wykonywanie obowiązków służbowych.

3. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, zakres i sposób przeprowadzenia kursu, o którym mowa w ust. 1 pkt 7, oraz warunki zdania egzaminu końcowego, kierując się potrzebą należytego przygotowania inspektorów Inspekcji Ochrony Środowiska do wykonywania kontroli.

Art. 8f. 1. Czas pracy pracowników, o których mowa w art. 8d ust. 3, nie może przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 3 miesięcy.

2. Do pracowników, o których mowa w art. 8d ust. 3, mogą być stosowane systemy czasu pracy:

- 1) zmianowy – na stanowiskach pracy, na których ze względu na zakres i charakter zadań jest wymagane wykonywanie pracy w systemie zmianowym;
- 2) podstawowy, w przypadku którego czas pracy nie może przekraczać 8 godzin na dobę – na pozostałych stanowiskach pracy.

3. W zmianowym systemie czasu pracy pracę wykonuje się na zmiany trwające po 8 godzin na dobę. W szczególnie uzasadnionych przypadkach pracodawca może wprowadzić wykonywanie pracy na zmiany trwające po 12 godzin na dobę.

4. W zmianowym systemie czasu pracy, o którym mowa w ust. 3 zdanie:

- 1) pierwsze, pracownik nie może wykonywać pracy na więcej niż dziesięciu zmianach w porze nocnej w miesiącu kalendarzowym,
- 2) drugie, pracownik nie może wykonywać pracy na więcej niż ośmiu zmianach w porze nocnej w miesiącu kalendarzowym

– chyba że jest to uzasadnione szczególnymi potrzebami pracodawcy lub tym, że jego nieobecność mogłaby spowodować poważne zakłócenie organizacji pracy u pracodawcy.

5. Praca w godzinach nadliczbowych pracownika jest dopuszczalna ze względu na:

- 1) konieczność współdziałania w zwalczaniu poważnej awarii lub innych zdarzeń nadzwyczajnych w zakresie ochrony środowiska;
- 2) konieczność wykonania rozpoczętych czynności kontrolnych, jeżeli nie mogą one zostać przerwane;
- 3) szczególne potrzeby pracodawcy.

6. Praca w godzinach nadliczbowych pracownika następuje na polecenie pracodawcy.

7. W zamian za czas pracy w godzinach nadliczbowych pracownikowi udziela się czasu wolnego od pracy w wymiarze o połowę wyższym albo może mu być przyznane wynagrodzenie wraz z dodatkiem za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości 50% wynagrodzenia. Udzielenie pracownikowi czasu wolnego nie może spowodować obniżenia wynagrodzenia należnego pracownikowi za pełny miesięczny wymiar czasu pracy.

8. O przyznaniu czasu wolnego od pracy albo dodatku, o których mowa w ust. 7, decyduje:

- 1) dyrektor generalny – w przypadku pracowników zatrudnionych w Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska;
- 2) wojewódzki inspektor ochrony środowiska – w przypadku pracowników zatrudnionych w wojewódzkim inspektoracie ochrony środowiska.

9. Liczba godzin nadliczbowych, za które przyznano wynagrodzenie, nie może przekraczać:

- 1) 7 godzin w przyjętym miesięcznym okresie rozliczeniowym;
- 2) 14 godzin w przyjętym dwumiesięcznym okresie rozliczeniowym;
- 3) 21 godzin w przyjętym trzymiesięcznym okresie rozliczeniowym.

10. Praca w niedzielę lub święto w godzinach nadliczbowych oraz w porze nocnej nie może być wykonywana przez:

- 1) pracownika będącego jedynym opiekunem dziecka do 8 lat lub osoby wymagającej stałej opieki,
- 2) pracownika opiekującego się dzieckiem do 8 lat, jeżeli z uprawnienia do opieki nie korzysta drugie z rodziców lub opiekun,
- 3) pracownicę karmiącą dziecko piersią

– bez ich zgody.

Art. 8g. Inspektorom Inspekcji Ochrony Środowiska wykonującym czynności kontrolne przysługuje miesięczny dodatek inspekcyjny do wynagrodzenia w wysokości do 100% tego wynagrodzenia.

Art. 8h. Pracownicy Inspekcji Ochrony Środowiska podczas pełnienia obowiązków służbowych i w związku z pełnieniem tych obowiązków korzystają z ochrony przewidzianej w Kodeksie karnym dla funkcjonariuszy publicznych.”;

7) w art. 9:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Inspekcja Ochrony Środowiska prowadzi kontrole planowe i pozaplanowe.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1d w brzmieniu:

„1a. Kontrole planowe planuje się, uwzględniając potrzebę zapewnienia systematycznej oceny zagrożeń życia i zdrowia ludzi oraz środowiska, w szczególności wynikających z działalności podmiotów korzystających ze środowiska, i ustala w planach kontroli.

1b. Do kontroli pozaplanowych zalicza się kontrole:

- 1) przeprowadzane na wniosek organów administracji publicznej lub podmiotów, o ile przepisy szczególne przewidują możliwość występowania z takim wnioskiem;
- 2) interwencyjne.

1c. Przez kontrole interwencyjne rozumie się kontrole przeprowadzane w związku z rozpatrywaniem skarg i interwencji dotyczących zanieczyszczenia środowiska lub podejrzenia wystąpienia takiego zanieczyszczenia, wystąpienia poważnych awarii lub w celu przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia.

1d. Kontrolę wykonują Główny Inspektor Ochrony Środowiska, wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska oraz upoważnieni przez nich inspektorzy Inspekcji Ochrony Środowiska, zwani dalej „inspektorami”.

c) w ust. 2:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wstępu przez całą dobę wraz z niezbędnym sprzętem:

- a) na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na których prowadzona jest działalność gospodarcza,
- b) do środków transportu,
- c) na teren niezwiązany z prowadzeniem działalności gospodarczej;”

– uchyla się pkt 1a,

– pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) przeprowadzania niezbędnych pomiarów lub badań, w tym pobierania próbek lub wykonywania innych czynności kontrolnych, w tym z użyciem bezzałogowych statków powietrznych, w celu ustalenia na terenie kontrolowanej nieruchomości, w obiekcie lub jego części, w kontrolowanym środku transportu, stanu środowiska oraz oceny tego stanu w świetle przepisów o ochronie środowiska, a także warunków wykonywania działalności wpływającej na środowisko indywidualnie określonych w decyzjach administracyjnych;

3) żądania wstrzymania ruchu lub uruchomienia instalacji lub urządzeń, w tym środków transportu oraz powstrzymania się od wykonywania innych czynności w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla przeprowadzenia badań, w tym pobrania próbek i wykonania pomiarów;”

– pkt 6–8 otrzymują brzmienie:

„6) żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym dla ustalenia stanu faktycznego przy jednoczesnym pouczeniu ich o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, o której mowa w Kodeksie karnym;

7) żądania okazania dokumentów, w tym dokumentów finansowych i udostępnienia wszelkich danych mających związek z problematyką kontroli;

8) ustalania tożsamości osób oraz żądania okazania dokumentów niezbędnych do wymierzenia grzywny w drodze mandatu karnego lub sporządzenia wniosku o ukaranie;”

– w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10 w brzmieniu:

„10) określenia składu morfologicznego odpadów w oparciu o wiedzę ekspercką.”

d) uchyla się ust. 2b i 3;

8) po art. 9 dodaje się art. 9a–9c w brzmieniu:

„Art. 9a. 1. Kontrolę przedsiębiorców wykonuje się na zasadach określonych w rozdziale 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

2. Do kontroli pozaplanowych przedsiębiorców nie stosuje się przepisów art. 47, art. 48, art. 50, art. 51, art. 54, art. 55 i art. 58 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Art. 9b. 1. Kontrolę wykonuje się po okazaniu legitymacji służbowej potwierdzającej tożsamość i uprawnienia inspektora do jej wykonania.

2. Kontrolę przedsiębiorcy, z wyłączeniem kontroli interwencyjnej, wykonuje się po okazaniu dodatkowo upoważnienia do jej wykonania.

3. Legitymację inspektorowi wydaje Główny Inspektor Ochrony Środowiska albo wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

4. Inspektor jest obowiązany do zwrotu legitymacji z dniem ustania stosunku pracy.

5. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej, o której mowa w ust. 1, mając na względzie możliwość identyfikacji inspektora i jego stanowiska służbowego.

Art. 9c. 1. W kontroli prowadzonej przez inspektora mogą uczestniczyć inni pracownicy Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska lub wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska upoważnieni przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska lub wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 9 ust. 2 pkt 3, wstrzymania ruchu lub uruchomienia instalacji lub urządzenia dokonuje osoba wskazana przez kierownika kontrolowanej jednostki organizacyjnej albo przez kontrolowaną osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą. Wskazana osoba posiada wiedzę umożliwiającą wstrzymanie ruchu lub uruchomienie instalacji lub urządzenia w sposób, który nie spowoduje powstania szkody w danej instalacji lub urządzeniu.

3. W przypadku braku możliwości wstrzymania ruchu lub uruchomienia instalacji lub urządzenia kierownik kontrolowanej jednostki organizacyjnej albo kontrolowana osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą obowiązani są do udowodnienia braku możliwości technicznych bądź udowodnienia możliwości wystąpienia zagrożenia szkód w dużych rozmiarach.

4. Wstęp inspektorów na tereny zamknięte w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2017 r. poz. 2101 oraz z 2018 r. poz. 650) następuje za zgodą zarządzającego tym terenem.

5. Upoważniony do kontroli inspektor jest uprawniony do poruszania się po terenie nieruchomości, obiektu lub ich części, w tym do wykonywania lotów bezzałogowym statkiem powietrznym nad tym terenem, oraz poruszania się w środkach transportu, bez potrzeby uzyskiwania przepustki oraz nie podlega rewizji osobistej przewidzianej w regulaminie wewnętrznym kontrolowanej jednostki organizacyjnej; podlega on przepisom bezpieczeństwa i higieny pracy obowiązującym w kontrolowanej jednostce organizacyjnej.

6. Do osób, o których mowa w ust. 1 oraz w art. 9 ust. 2a, stosuje się przepisy ust. 5 oraz art. 9 ust. 2 pkt 1, 2 i 9.”;

9) art. 10a otrzymuje brzmienie:

„Art. 10a. 1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska może wystąpić z wnioskiem do Policji lub organów administracji publicznej, w tym do Krajowej Administracji Skarbowej, Inspekcji Transportu Drogowego, urzędów nadzoru górniczego, Państwowej Inspekcji Pracy, Inspekcji Handlowej, Państwowej Inspekcji Sanitarnej, Inspekcji Weterynaryjnej, Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, o udzielenie pomocy, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia czynności kontrolnych.

2. Udzielenie pomocy, o której mowa w ust. 1, może polegać w szczególności na:

- 1) umożliwieniu inspektorowi wejścia na kontrolowany teren, do kontrolowanego obiektu lub do środka transportu;
- 2) gromadzeniu i zabezpieczaniu dowodów popełnienia przestępstwa albo wykroczenia;
- 3) ustalaniu tożsamości i przesłuchiowaniu osób w celu ustalenia stanu faktycznego istotnego dla prowadzonego postępowania;
- 4) zapewnieniu bezpieczeństwa inspektorowi.

3. Organy wymienione w ust. 1 nie mogą odmówić udzielenia pomocy wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

4. Na wniosek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, w przypadku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa polegającego na udaremnianiu lub utrudnianiu wstępu na kontrolowany teren, do kontrolowanego obiektu lub do środka transportu, Policja obowiązana jest umożliwić inspektorom ten wstęp, w tym przy wykorzystaniu środka przymusu bezpośredniego, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1120 oraz z 2018 r. poz. 106, 138, 730 i 912).”;

10) po art. 10a dodaje się art. 10b–10e w brzmieniu:

„Art. 10b. W przypadku powzięcia uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa przeciwko środowisku określonego w art. 182, art. 183 lub art. 186 Kodeksu karnego albo wykroczenia określonego w art. 154 § 2 Kodeksu wykroczeń, albo wykroczeń, o których mowa w:

- 1) art. 476 ust. 1 i 2, art. 477 pkt 4 i 5, art. 478 pkt 6 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne,
- 2) art. 65 pkt 1–3 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o mikroorganizmach i organizmach genetycznie zmodyfikowanych,
- 3) art. 60 i art. 61 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi,

- 4) art. 37a i art. 37b ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1478, z 2017 r. poz. 2056 oraz z 2018 r. poz. 650),
- 5) art. 330–334, art. 335a–336, art. 337a–355 i art. 358–360 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
- 6) art. 171–177 i art. 180–192 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach,
- 7) art. 52 i art. 60 ustawy z dnia 25 lutego 2011 r. o substancjach chemicznych i ich mieszaninach,
- 8) art. 41 pkt 2–6, 9 i 10 ustawy z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. z 2018 r. poz. 1259),
- 9) art. 131 pkt 12 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody,
- 10) art. 31 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów,
- 11) art. 44–49, art. 51, art. 52a i art. 52b ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji,
- 12) art. 95–97 oraz art. 134 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o używanym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym,
- 13) art. 45–47 ustawy z dnia 10 lipca 2008 r. o odpadach wydobywczych,
- 14) art. 78, art. 80, art. 81 pkt 1 i 2, art. 83, art. 90 pkt 3, art. 91–92a i art. 94–95a ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach,
- 15) art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2015 r. o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 933 i 1688)

– Główny Inspektor Ochrony Środowiska, wojewódzki inspektor ochrony środowiska lub upoważnieni inspektorzy Inspekcji Ochrony Środowiska mogą podjąć czynności, o których mowa w ust. 2.

2. Główny Inspektor Ochrony Środowiska, wojewódzki inspektor ochrony środowiska lub upoważnieni inspektorzy Inspekcji Ochrony Środowiska mogą podjąć czynności polegające na:

- 1) obserwowaniu i rejestrowaniu przy użyciu środków technicznych, w tym technik satelitarnych i bezzałogowych statków powietrznych, obrazu zdarzeń oraz dźwięku towarzyszącego tym zdarzeniom;
- 2) gromadzeniu i zabezpieczeniu dowodów popełnienia przestępstwa lub wykroczenia;
- 3) żądaniu pisemnych lub ustnych informacji oraz przesłuchiwaniu osób w zakresie niezbędnym dla ustalenia stanu faktycznego przy jednoczesnym pouczeniu ich o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, o której mowa w Kodeksie karnym;
- 4) ustalaniu tożsamości osób oraz żądaniu okazania dokumentów niezbędnych do wymierzenia grzywny w drodze mandatu karnego lub sporządzeniu wniosku o ukaranie;
- 5) nakładaniu grzywien w postępowaniu mandatowym za wykroczenia określone w trybie przewidzianym przepisami o postępowaniu w sprawach o wykroczenia;
- 6) dokonywaniu oględzin pomieszczeń i innych miejsc;
- 7) zatrzymywaniu lub przeszukiwaniu pojazdów przewożących towary oraz kontroli dokumentów związanych z przewozem towaru, jeżeli zachodzi podejrzenie przewożenia odpadów;
- 8) udzielaniu pouczeń, zwracaniu uwagi, ostrzeganiu lub stosowaniu innych środków oddziaływania wychowawczego.

3. Czynności, o których mowa w ust. 2, mogą być wykonywane po okazaniu legitymacji, o której mowa w art. 9b ust. 1.

4. Inspektorzy są uprawnieni do uzyskiwania, gromadzenia, przetwarzania i wykorzystywania informacji o osobach, rzeczach i zdarzeniach, w tym uzyskiwania informacji oraz utrwalania śladów i dowodów, w sposób określony w ust. 2, które należy przechowywać zgodnie z przepisami o ochronie danych osobowych.

Art. 10c. 1. Główny Inspektor Ochrony Środowiska może powołać zespół kontrolny, w skład którego może powołać inspektorów Inspekcji Ochrony Środowiska zatrudnionych w wojewódzkich inspektoratach ochrony środowiska.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewódzki inspektor ochrony środowiska wskazuje inspektorów Inspekcji Ochrony Środowiska, którzy wejdą w skład zespołu kontrolnego. Koszty delegacji inspektorów Inspekcji Ochrony Środowiska wskazanych do prac w zespole kontrolnym pokrywa wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

3. Zespół, o którym mowa w ust. 1, powołuje się w celu przeprowadzenia kontroli interwencyjnej oraz w szczególnie uzasadnionych przypadkach może być on powołany do innych kontroli pozaplanowych.

4. Jeżeli wykonanie czynności kontrolnych wymaga specjalistycznej wiedzy lub umiejętności, Główny Inspektor Ochrony Środowiska może powołać w skład zespołu, o którym mowa w ust. 1, pracownika zatrudnionego w wojewódzkim inspektoracie ochrony środowiska, niebędącego inspektorem Inspekcji Ochrony Środowiska, posiadającego taką wiedzę lub takie umiejętności.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, wojewódzki inspektor ochrony środowiska wskazuje pracownika, który wejdzie w skład zespołu kontrolnego. Koszty delegacji pracownika wskazanego do prac w zespole kontrolnym pokrywa wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

Art. 10d. 1. Informacje uzyskane w czasie prowadzenia czynności, o których mowa w art. 10b ust. 2, mogą być wykorzystywane w celu realizacji zadań ustawowych Inspekcji Ochrony Środowiska, w tym w zakresie kontroli oraz stanowić dowód w postępowaniach administracyjnych, karnych oraz w postępowaniach w sprawach wykroczeń.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, udostępnia się na wniosek:

- 1) Krajowej Administracji Skarbowej;
- 2) sądu lub prokuratora – w związku z toczącym się postępowaniem;
- 3) organów i służb uprawnionych do ścigania przestępstw i wykroczeń;
- 4) organów nadzoru górniczego.

Art. 10e. 1. Organy Inspekcji Ochrony Środowiska w zakresie koniecznym do wykonywania czynności, o których mowa w art. 10b ust. 2, mogą korzystać z informacji kryminalnej zgromadzonej w Krajowym Centrum Informacji Kryminalnych.

2. Na wniosek Głównego Inspektora Ochrony Środowiska lub wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska organy ścigania oraz organy Krajowej Administracji Skarbowej udostępniają informacje uzyskane w toku czynności operacyjno-rozpoznawczych niezbędne do wykonywania czynności, o których mowa w art. 10b ust. 2, oraz kontroli.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być wykorzystane do oceny stanu faktycznego związanego z korzystaniem ze środowiska oraz w celu realizacji zadań ustawowych Inspekcji Ochrony Środowiska, w tym w zakresie kontroli oraz stanowić dowód w postępowaniach administracyjnych, karnych oraz postępowaniach w sprawach wykroczeń.

4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego.”;

11) w art. 12:

a) w ust. 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) wydać na podstawie odrębnych przepisów zalecenia pokontrolne;”

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska może w trakcie kontroli wydać decyzję w przedmiocie wstrzymania:

- 1) działalności w zakresie stwarzającym zagrożenie zdrowia lub życia ludzi albo zagrożenie zniszczenia środowiska;
- 2) oddania do użytku obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji niespełniających wymagań ochrony środowiska.”

c) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Decyzja, o której mowa w ust. 4, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

6. Do decyzji, o której mowa w ust. 4, przepisów art. 61 § 3 i 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 i 1467) nie stosuje się.”;

12) uchyla się art. 12a i art. 12b;

13) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. 1. Organy Inspekcji Ochrony Środowiska mogą zwrócić się do każdego organu administracji publicznej lub Policji z wnioskiem o udzielenie informacji lub udostępnienie dokumentów i danych związanych z ochroną środowiska.

2. Organy, o których mowa w ust. 1, lub Policja są obowiązane przekazać informacje, dokumenty i dane niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku.

3. W razie stwierdzenia nieprawidłowości w działaniach organów administracji publicznej w zakresie ochrony środowiska organ Inspekcji Ochrony Środowiska może:

- 1) skierować wystąpienie o wyjaśnienie przyczyn nieprawidłowości lub o ich usunięcie;
- 2) zwrócić się o wszczęcie postępowania administracyjnego, wnieść skargę do sądu administracyjnego, a także uczestniczyć w tych postępowaniach – na prawach przysługujących prokuratorowi.”;

14) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„Art. 16a. 1. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie wydawania przez organy ochrony środowiska decyzji ustalających warunki korzystania ze środowiska organ Inspekcji Ochrony Środowiska kieruje wystąpienie, którego treścią może być w szczególności wnioski o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

2. Organom Inspekcji Ochrony Środowiska przysługują prawa strony w postępowaniu administracyjnym lub postępowaniu przed sądem administracyjnym.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do orzeczeń samorządowych kolegiów odwoławczych.”;

15) w art. 17 w ust. 2:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) wymianę z Krajową Administracją Skarbową i Strażą Graniczną informacji związanych ze sprowadzaniem do kraju towarów, których wwóz jest zakazany lub ograniczony ze względu na ochronę środowiska;”,

b) w pkt 6 kropkę na końcu zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) przekazywanie Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego informacji o utracie, zaginięciu, porzuceniu lub kradzieży odpadów zawierających czynniki biologiczne lub chemiczne, które mogą być wykorzystane do przygotowania lub pomocy w dokonaniu przestępstwa o charakterze terrorystycznym, o którym mowa w art. 115 § 20 Kodeksu karnego.”;

16) w art. 23:

a) ust. 2–5 otrzymują brzmienie:

„2. Państwowy monitoring środowiska stanowi system pomiarów, ocen i prognoz stanu środowiska oraz gromadzenia, przetwarzania i rozpowszechniania informacji o stanie środowiska.

3. Państwowy monitoring środowiska jest podstawowym źródłem danych i informacji o stanie środowiska w Polsce.

4. Państwowy monitoring środowiska obejmuje zadania wynikające z odrębnych ustaw, zobowiązań międzynarodowych Rzeczypospolitej Polskiej oraz innych potrzeb wynikających z polityki ekologicznej państwa.

5. W ramach państwowego monitoringu środowiska są gromadzone dane i informacje dotyczące stanu środowiska, do których przekazywania Rzeczpospolita Polska jest obowiązana na mocy zobowiązań międzynarodowych.”;

b) dodaje się ust. 10–20 w brzmieniu:

„10. Państwowy monitoring środowiska wspomaga działania na rzecz ochrony środowiska poprzez systematyczne informowanie społeczeństwa i organów administracji publicznej o:

- 1) stanie elementów przyrodniczych, dotrzymywaniu standardów jakości środowiska określonych przepisami prawa i poziomów, o których mowa w art. 3 pkt 28 lit. b i c ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, oraz obszarach występowania przekroczeń tych standardów i poziomów;
- 2) występujących zmianach stanu elementów przyrodniczych i przyczynach tych zmian, w tym powiązaniach przyczynowo-skutkowych występujących pomiędzy emisjami i stanem elementów przyrodniczych.

11. W państwowym monitoringu środowiska są gromadzone, uzyskane na podstawie badań monitoringowych, dane i informacje o stanie elementów przyrodniczych w zakresie:

- 1) powietrza;
- 2) wód podziemnych i wód powierzchniowych wraz z osadami dennymi, wód przejściowych, a także wód morza terytorialnego, wód wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych, w tym dna i skały macierzystej znajdujących się na obszarze tych wód;
- 3) gleby i ziemi;
- 4) klimatu akustycznego;
- 5) promieniowania jonizującego i pól elektromagnetycznych;
- 6) elementów różnorodności biologicznej, w tym lasów, siedlisk przyrodniczych i gatunków.

12. Dane i informacje, o których mowa w ust. 11, pozyskuje się na podstawie:

- 1) badań monitoringowych prowadzonych przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska;
- 2) pomiarów emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, a także ewidencji, do których prowadzenia z mocy przepisów prawa lub na mocy decyzji obowiązane są podmioty korzystające ze środowiska;
- 3) badań monitoringowych innych niż wymienione w pkt 1 oraz danych i informacji innych niż wymienione w pkt 2, uzyskanych odpłatnie lub nieodpłatnie od podmiotów niebędących organami administracji publicznej;
- 4) danych i informacji uzyskanych od organów administracji publicznej w związku z prowadzoną przez nie działalnością;
- 5) danych i informacji uzyskanych od innych podmiotów.

13. Badanie monitoringowe obejmuje czynności polegające na pobieraniu próbek, wykonywaniu pomiarów, w tym analiz i obserwacji, mające na celu ocenę i prognozę stanu poszczególnych elementów przyrodniczych, o których mowa w ust. 11.

14. Badania monitoringowe prowadzi się w sposób cykliczny, stosując ujednolicone metody zbierania, gromadzenia i przetwarzania danych.

15. Badania monitoringowe prowadzi się z równoczesnym wykorzystaniem i rejestracją danych przestrzennych.

16. Podmioty korzystające ze środowiska, obowiązane z mocy przepisów prawa lub na mocy decyzji do pomiaru poziomu substancji lub energii w środowisku oraz wielkości emisji, gromadzą i przetwarzają dane i informacje z zachowaniem zasad określonych w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska i nieodpłatnie udostępniają dane i informacje na potrzeby państwowego monitoringu środowiska.

17. Organy administracji publicznej prowadzące rejestry i wykazy zawierające dane i informacje o stanie i ochronie elementów przyrodniczych, o których mowa w ust. 11, oraz wykonujące badania monitoringowe są obowiązane do nieodpłatnego udostępniania tych danych i informacji na wniosek Głównego Inspektora Ochrony Środowiska na potrzeby państwowego monitoringu środowiska.

18. Zakres zadań państwowego monitoringu środowiska jest określony w wieloletnich strategicznych programach państwowego monitoringu środowiska i wykonawczych programach państwowego monitoringu środowiska.

19. Programy, o których mowa w ust. 18, opracowuje Główny Inspektor Ochrony Środowiska.

20. Wieloletnie strategiczne programy państwowego monitoringu środowiska podlegają zatwierdzeniu przez ministra właściwego do spraw środowiska.”;

17) uchyla się art. 24;

18) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. Informacje o środowisku i jego ochronie objęte państwowym monitoringiem środowiska są gromadzone przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.”;

19) uchyla się art. 25a;

20) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. 1. Główny Inspektor Ochrony Środowiska zapewnia informowanie społeczeństwa o stanie środowiska oraz nieodpłatnie udostępnia organom administracji publicznej informacje, o których mowa w art. 25, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

2. Główny Inspektor Ochrony Środowiska przekazuje nieodpłatnie organom Państwowej Inspekcji Sanitarnej, gromadzone w ramach państwowego monitoringu środowiska, dane zawierające wyniki pomiarów, o których mowa w art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

3. Na wniosek producenta zamierzającego prowadzić ekologiczne gospodarstwo rolne Główny Inspektor Ochrony Środowiska wydaje zaświadczenie informujące, że na terenie, na którym położone jest gospodarstwo rolne, nie nastąpiło przekroczenie dopuszczalnych stężeń szkodliwych substancji zanieczyszczających powietrze i wodę.”;

21) art. 28f i art. 28g otrzymują brzmienie:

„Art. 28f. 1. W Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska działa centralne laboratorium badawcze.

2. Centralne laboratorium badawcze prowadzi działalność laboratoryjną, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2a, oraz może wykonywać inne badania z zakresu ochrony środowiska.

3. Do wykonywania badań, w tym pobierania próbek, wykonywania pomiarów i analiz na potrzeby działań kontrolnych centralne laboratorium badawcze obowiązane jest posiadać akredytację w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2017 r. poz. 1226 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1338).

4. W zakresie, w jakim centralne laboratorium badawcze nie posiada akredytacji, Główny Inspektor Ochrony Środowiska może zawrzeć umowę o wykonanie badań, w tym pobranie próbek, wykonywanie pomiarów i analiz z inną jednostką posiadającą akredytację w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności.

5. Główny Inspektorat Ochrony Środowiska może pozyskiwać środki finansowe z tytułu sprzedaży usług centralnego laboratorium badawczego oraz krajowych laboratoriów referencyjnych.

6. Środki, o których mowa w ust. 5, stanowią dochód budżetu państwa i są wpłacane na rachunek bieżący dochodów Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska.

7. Centralne laboratorium badawcze wykonuje nieodpłatnie badania i analizy na potrzeby kontroli prowadzonych przez wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska.

8. Główny Inspektor Ochrony Środowiska zawiera z wojewódzkim inspektorem ochrony środowiska porozumienie w sprawie zakresu i sposobu realizacji przez centralne laboratorium badawcze badań, w tym pobierania próbek, wykonywania pomiarów i analiz na potrzeby działań kontrolnych.

Art. 28g. 1. W Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska działają krajowe laboratorium referencyjne do spraw jakości powietrza atmosferycznego oraz krajowe laboratorium referencyjne do spraw jakości wód powierzchniowych.

2. W Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska mogą być tworzone krajowe laboratoria referencyjne do spraw jakości pomiarów:

- 1) hałasu;
- 2) pól elektromagnetycznych;
- 3) emisji zanieczyszczeń do wód i powietrza.

3. Do zadań krajowego laboratorium referencyjnego do spraw jakości powietrza atmosferycznego należy zapewnienie nadzoru nad jakością badań powietrza atmosferycznego wykonywanych w ramach programów państwowego monitoringu środowiska poprzez:

- 1) organizowanie i wykonywanie porównań międzylaboratoryjnych i badań biegłości;
- 2) dokonywanie przeglądów systemów zapewnienia i kontroli jakości w instytucjach obsługujących sieci pomiarowe i poszczególne punkty pomiarowe co najmniej raz na pięć lat;
- 3) koordynację właściwego stosowania metodyk referencyjnych i wykazywania równoważności metodyk niereferencyjnych;
- 4) wdrażanie nowych metod badawczych;
- 5) uczestniczenie, przynajmniej raz na trzy lata, w programach zapewnienia jakości badań organizowanych przez Komisję Europejską.

4. Zapewnienie nadzoru, o którym mowa w ust. 3, w odniesieniu do badań wykonywanych przez centralne laboratorium badawcze polega również na:

- 1) ujednocnieniu metod i procedur badawczych;
- 2) szkoleniu pracowników centralnego laboratorium badawczego w zakresie nowych metod badawczych;
- 3) koordynacji na terenie kraju udziału w programach zapewnienia jakości badań organizowanych przez Komisję Europejską;
- 4) wspieraniu prac prowadzonych przez europejską sieć krajowych laboratoriów referencyjnych ustanowioną przez Komisję Europejską.

5. Do zadań krajowego laboratorium referencyjnego do spraw jakości wód powierzchniowych należy zapewnienie nadzoru nad jakością badań i analiz w zakresie wód powierzchniowych wykonywanych przez centralne laboratorium badawcze oraz inne podmioty prowadzące badania monitoringowe, w szczególności przez:

- 1) prowadzenie badań i oznaczeń próbek biologicznych, wody i osadów;
- 2) tworzenie, weryfikację i aktualizację przewodników i wytycznych do wykonania badań biologicznych;
- 3) udział w opracowaniu, testowanie oraz wsparcie we wdrażaniu i użytkowaniu systemów zarządzania laboratorium;

- 4) organizowanie porównań międzylaboratoryjnych i badań biegłości;
  - 5) udział w międzynarodowych programach zapewnienia jakości;
  - 6) ujednocianie metod i procedur badawczych;
  - 7) wdrażanie nowych metod badawczych;
  - 8) szkolenie pracowników centralnego laboratorium badawczego w zakresie nowych metod badawczych;
  - 9) współpracę z laboratoriami referencyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej;
  - 10) gromadzenie i rozpowszechnianie informacji dotyczących metod badawczych stosowanych przez laboratoria referencyjne państw członkowskich Unii Europejskiej.”;
- 22) art. 28j otrzymuje brzmienie:
„Art. 28j. Korzystający z danych z Ekoinfonetu lub je przetwarzający jest obowiązany podać w wytwarzanych informacjach, że dane te pochodzą z Ekoinfonetu.”;
- 23) art. 30 otrzymuje brzmienie:
„Art. 30. Inspekcja Ochrony Środowiska współdziała w zwalczaniu poważnej awarii z organami właściwymi do jej zwalczania oraz sprawuje nadzór nad usuwaniem skutków tej awarii.”;
- 24) tytuł rozdziału 5a otrzymuje brzmienie:
„Przepisy karne i przepisy o karach pieniężnych”;
- 25) w art. 31a w ust. 1 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) korzystając z danych z Ekoinfonetu lub je przetwarzając nie podaje w wytwarzanych informacjach, że dane te pochodzą z Ekoinfonetu.”;
- 26) po art. 31a dodaje się art. 31b i art. 31c w brzmieniu:
„Art. 31b. Kto, będąc do tego obowiązany na podstawie art. 23 ust. 16, nie gromadzi lub nie przetwarza danych lub informacji lub nie udostępnia ich nieodpłatnie na potrzeby państwowego monitoringu środowiska
– podlega karze grzywny.
Art. 31c. 1. Kto:
1) uniemożliwia organowi Inspekcji Ochrony Środowiska przeprowadzanie kontroli albo
2) utrudnia organowi Inspekcji Ochrony Środowiska przeprowadzanie kontroli
– podlega karze pieniężnej w wysokości od 10 000 zł do 100 000 zł.
2. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1, wymierza, w drodze decyzji, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska.
3. Decyzji, o której mowa w ust. 2, organ Inspekcji Ochrony Środowiska może nadać rygor natychmiastowej wykonalności.
4. Kary pieniężne stanowią dochód budżetu państwa i są wpłacane odpowiednio na rachunek bankowy wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska albo Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska.
5. Do kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.²⁾), z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują odpowiednio wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska albo Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska.”.
- Art. 2.** W ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2017 r. poz. 788 oraz z 2018 r. poz. 650 i 651) wprowadza się następujące zmiany:
- 1) art. 66b–66d otrzymują brzmienie:
„Art. 66b. Kto, wbrew zakazowi określonymu w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 995/2010, wprowadza do obrotu nielegalnie pozyskane drewno lub produkty z drewna, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości od 20 000 zł do 500 000 zł.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 723, 771, 1000, 1039 i 1075.

Art. 66c. Kto, wbrew przepisowi art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 995/2010, wprowadzając do obrotu drewno lub produkty z drewna, nie stosuje:

- 1) środków i procedur zapewniających dostęp do informacji, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 995/2010, lub
- 2) procedur oceny ryzyka, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 995/2010, lub
- 3) procedur ograniczania ryzyka, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 995/2010

– podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości od 5000 zł do 500 000 zł.

Art. 66d. Kto, wbrew przepisowi art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 995/2010, nie utrzymuje lub nie ocenia regularnie stosowanych przez siebie:

- 1) środków i procedur zapewniających dostęp do informacji, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 995/2010, lub
- 2) procedur oceny ryzyka, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 995/2010, lub
- 3) procedur ograniczania ryzyka, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 995/2010

– podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości od 5000 zł do 500 000 zł.”;

- 2) w art. 66e ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto, wbrew przepisom art. 5 rozporządzenia nr 995/2010, nie przechowuje przez co najmniej 5 lat informacji pozwalających zidentyfikować operatorów lub podmioty handlowe, którzy dostarczyli mu drewno lub produkty z drewna, oraz podmioty handlowe, którym dostarczył drewno lub produkty z drewna, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości od 5000 zł do 20 000 zł.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1260, z późn. zm.³⁾) w art. 129 po ust. 4a dodaje się ust. 4aa w brzmieniu:

„4aa. Kontrolę ruchu drogowego mogą przeprowadzać także inspektorzy Inspekcji Ochrony Środowiska, którym przysługują uprawnienia, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2, 2¹, 2a, pkt 7 lit. b, pkt 8 lit. b i pkt 11a.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799 i 1356) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule I w dziale IV uchyla się rozdział 2;
- 2) użyte w art. 88 w ust. 2, w art. 89, w art. 90 w ust. 1 i 1a, w art. 92 w ust. 1 i 1c, w art. 94 w ust. 1b i 1c, w art. 115a w ust. 1 i w ust. 4 pkt 4, w art. 117 w ust. 5, w art. 120, w art. 120a w ust. 1, w art. 122a w ust. 2, w art. 123 w ust. 2, w art. 124 w ust. 1, w art. 177 w ust. 1 i 2 i w art. 225 w ust. 1 w różnym przypadku wyrazy „wojewódzki inspektor ochrony środowiska” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „Główny Inspektor Ochrony Środowiska”;
- 3) w art. 90 uchyla się ust. 6;
- 4) w art. 94:
  - a) uchyla się ust. 1,
  - b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Główny Inspektor Ochrony Środowiska na podstawie:

    - 1) wyników klasyfikacji stref, o której mowa w art. 88 ust. 2,
    - 2) wyników pomiarów, o których mowa w art. 90 ust. 1,
    - 3) wyników oceny poziomów substancji w powietrzu i wyników klasyfikacji stref, o których mowa w art. 89,
    - 4) informacji o stwierdzonych przekroczeniach alarmowych poziomów substancji w powietrzu, o których mowa w art. 93– dokonuje zbiorczej oceny jakości powietrza w skali kraju.”;
- 5) w art. 120a uchyla się ust. 3;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 1926 oraz z 2018 r. poz. 79, 106, 138, 317, 650, 957, 1099 i 1356.

- 6) w art. 179 w ust. 4 w pkt 2 wyrazy „właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska” zastępuje się wyrazami „Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska”;
- 7) w art. 236d ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
- „1. W przypadku niewypełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 236b ust. 1, wojewódzki inspektor ochrony środowiska nakłada na prowadzącego instalację, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości 50 000 zł.
2. W przypadku niezapewnienia przez prowadzącego instalację jakości przekazywanych danych pod względem ich kompletności, spójności lub wiarygodności wojewódzki inspektor ochrony środowiska nakłada na prowadzącego instalację, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości 25 000 zł.”;
- 8) w art. 309 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Karę wymierza się w wysokości 20-krotnej wielkości jednostkowej stawki opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza.”;
- 9) w art. 315a ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. W przypadku:
- 1) gdy kontrolowany organ nie realizuje zaleceń pokontrolnych, o których mowa w art. 96a ust. 3, w zakresie dotrzymania terminu uchwalenia programów ochrony powietrza oraz planów działań krótkoterminowych,
  - 2) niedotrzymania ustawowego terminu uchwalenia programów ochrony powietrza oraz planów działań krótkoterminowych,
  - 3) niedotrzymania terminów realizacji zadań określonych w programach ochrony powietrza oraz planach działań krótkoterminowych
- organ za to odpowiedzialny podlega karze pieniężnej w wysokości od 50 000 zł do 500 000 zł.”;
- 10) uchyla się art. 329;
- 11) w art. 361 wyraz „329” zastępuje się wyrazem „330”;
- 12) w art. 400a w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:
- „6) działania z zakresu zagospodarowania odpadów nielegalnie przemieszczonych, w przypadkach, o których mowa w art. 23–25 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz. Urz. UE L 190 z 12.07.2006, str. 1), wspomaganie realizacji zadań przeciwdziałających nielegalnemu przemieszczaniu odpadów, w tym tworzenia miejsc spełniających warunki magazynowania odpadów, o których mowa w art. 24a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach;”.

Art. 5. W ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. z 2018 r. poz. 578) w art. 53a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto poza stacją demontażu dokonuje:

- 1) usunięcia z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów lub substancji niebezpiecznych, w tym płynów,
  - 2) wymontowania z pojazdów wycofanych z eksploatacji przedmiotów wyposażenia lub części nadających się do ponownego użycia,
  - 3) wymontowania z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów nadających się do odzysku lub recyklingu
- podlega karze pieniężnej od 15 000 do 500 000 zł.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (Dz. U. z 2018 r. poz. 296) art. 32 i art. 33 otrzymują brzmienie:

„Art. 32. 1. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na odbiorcę odpadów przywiezionych nielegalnie bez dokonania zgłoszenia, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 50 000 do 500 000 zł.

2. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na wysyłającego odpady bez dokonania zgłoszenia, jeżeli takie zgłoszenie jest wymagane zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 1013/2006, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 50 000 do 500 000 zł.

3. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na wysyłającego odpady, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 50 000 do 500 000 zł, jeżeli ten, choćby nieumyślnie, dokonał wysyłki odpadów:

- 1) bez zgody zainteresowanych właściwych organów;
- 2) gdy zgoda zainteresowanych właściwych organów została uzyskana w wyniku fałszerstwa, wprowadzenia w błąd lub oszustwa;

- 3) w sposób, który nie jest zgodny ze sposobem określonym w dokumencie zgłoszenia transgranicznego przesyłania (przemieszczania) odpadów, o którym mowa w załączniku IA do rozporządzenia nr 1013/2006, lub w dokumencie przesyłania dotyczącym transgranicznego przesyłania (przemieszczania) odpadów, o którym mowa w załączniku IB do rozporządzenia nr 1013/2006.

4. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na odbiorcę odpadów sprowadzonych nielegalnie, który nie zastosował się do postanowienia, o którym mowa w art. 27 ust. 4, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 25 000 do 200 000 zł.

Art. 33. 1. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na odbiorcę odpadów, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 30 000 do 200 000 zł, jeżeli ten, choćby nieumyślnie:

- 1) więcej niż jeden raz posługiwał się tym samym dokumentem przesyłania;
- 2) przyjął większą ilość transportów niż była zgłoszona;
- 3) przyjął większą ilość odpadów niż było to określone w zezwoleniu;
- 4) nie wypełnił obowiązku potwierdzenia otrzymania odpadów przez prowadzącego instalację odzysku w terminie 3 dni od ich odbioru;
- 5) nie wypełnił obowiązku potwierdzenia dokonania odzysku przez prowadzącego instalację odzysku, w terminie 30 dni od dokonania odzysku, nie później jednak niż w terminie jednego roku kalendarzowego od dnia otrzymania odpadów;
- 6) nie wypełnił obowiązku przechowywania dokumentów związanych ze zgłoszeniem przemieszczania odpadów przez okres 3 lat od daty pierwszej wysyłki.

2. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na wysyłającego odpady, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 30 000 do 200 000 zł, jeżeli ten, choćby nieumyślnie:

- 1) więcej niż jeden raz posługiwał się tym samym dokumentem przesyłania;
- 2) dokonał wysyłki większej ilości transportów niż była zgłoszona;
- 3) dokonał wysyłki większej ilości odpadów niż było to określone w zezwoleniu;
- 4) dokonał wysyłki odpadów bez powiadomienia na trzy dni robocze przed transportem wszystkich zainteresowanych właściwych organów.

3. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na transportującego odpady, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 20 000 do 100 000 zł, jeżeli ten, choćby nieumyślnie:

- 1) nie realizował przewozu ustaloną trasą przejazdu;
- 2) nie jest wskazany w zezwoleniu jako przewoźnik odpadów;
- 3) naruszył warunki dotyczące rodzaju opakowania odpadów;
- 4) dokonywał przewozu odpadów bez dołączenia do transportu wszystkich wymaganych dokumentów;
- 5) dokonywał przewozu odpadów z niewypełnionym prawidłowo lub niepodpisanym dokumentem przesyłania;
- 6) dokonał wymieszania podczas transportu odpadów objętych odrębnymi zgłoszeniami;
- 7) dokonywał przewozu odpadów wymienionych w załącznikach III, IIIA oraz IIIB bez informacji wymaganej na podstawie art. 18 rozporządzenia nr 1013/2006 lub gdy informacja nie została dołączona w formacie określonym w załączniku VII do rozporządzenia nr 1013/2006.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405, 1566 i 1999 oraz z 2018 r. poz. 810 i 1089) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 24 w ust. 3:
  - a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wojewódzki inspektor ochrony środowiska – w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. k;”;
  - b) w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) Główny Inspektor Ochrony Środowiska – w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a, b, j i l oraz pkt 3.”;

2) w art. 136a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli przedsięwzięcie jest realizowane lub zrealizowane, a podmiot w związku z realizacją, eksploatacją lub likwidacją tego przedsięwzięcia:

- 1) narusza warunki, wymogi oraz obowiązki, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b w zakresie fazy realizacji, lit. e oraz pkt 2 i 5, określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,
  - 2) nie realizuje działań służących zapobieganiu, ograniczaniu i kompensacji znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000, określonych w decyzjach, o których mowa w art. 96 ust. 1, w ramach których przeprowadzono ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000,
  - 3) narusza obowiązki i wymagania, o których mowa w art. 93 ust. 2 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 i 4, określone w decyzjach, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, oraz pozwoleniu, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b
- podlega karze pieniężnej w wysokości od 5000 zł do 1 000 000 zł.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1803 oraz z 2018 r. poz. 650) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 97–99c otrzymują brzmienie:

„Art. 97. Kto, wbrew przepisowi art. 10 ust. 1, wprowadza do obrotu baterie lub akumulatory niespełniające wymagań określonych w art. 8 lub art. 9, podlega karze pieniężnej od 2000 zł do 150 000 zł.

Art. 98. Kto, wbrew przepisowi art. 10 ust. 2, nie wycofuje z obrotu baterii lub akumulatorów niespełniających wymagań określonych w art. 8 lub art. 9, podlega karze pieniężnej od 2000 zł do 150 000 zł.

Art. 99. Kto, wbrew przepisom art. 11 ust. 2 i 3, wprowadza do obrotu sprzęt, w którym są zamontowane baterie lub akumulatory, bez dołączenia do niego instrukcji, a w przypadku wprowadzania do obrotu na terytorium kraju – bez dołączenia do niego instrukcji w języku polskim, lub dołącza instrukcję nierzetelną, podlega karze pieniężnej od 2000 zł do 150 000 zł.

Art. 99a. Kto, wbrew przepisowi art. 15 ust. 3, nie przedkłada marszałkowi województwa sprawozdań o osiągniętym poziomie wydajności recyklingu, o których mowa w art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 493/2012, lub nie przedkłada ich terminowo, podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 zł do 2000 zł.

Art. 99b. Podmiot pośredniczący, który nie posiada wdrożonego systemu zarządzania środowiskowego, o którym mowa w art. 28 ust. 3, podlega karze pieniężnej w wysokości 20 000 zł.

Art. 99c. Kto, wbrew przepisowi art. 63 ust. 2, nie zapewnia co najmniej przekazania frakcji zawierających ołów i jego związki oraz frakcji tworzyw sztucznych do instalacji prowadzących recykling ołowiu i jego związków lub recykling tworzyw sztucznych spełniających wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 63 ust. 7, podlega karze pieniężnej w wysokości od 10 000 zł do 1 000 000 zł.”;

2) art. 100a–102 otrzymują brzmienie:

„Art. 100a. Kto, wbrew przepisowi art. 56 ust. 1, nie przekazuje nieodebranej opłaty depozytowej lub przekazuje ją nieterminowo, podlega karze pieniężnej w wysokości od 1000 zł do 15 000 zł.

Art. 100b. Kto, wbrew przepisom art. 56 ust. 2, nie przedkłada marszałkowi województwa sprawozdania o wysokości pobranej opłaty depozytowej i przekazanej nieodebranej opłaty depozytowej, składa je nieterminowo lub składa sprawozdanie nierzetelne, podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 zł do 20 000 zł.

Art. 101. Kto, wbrew przepisom art. 58, nie przekazuje zużytych baterii lub zużytych akumulatorów do odpowiedniego prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, podlega karze pieniężnej od 10 000 zł do 200 000 zł.

Art. 102. Kto, wbrew przepisowi art. 63 ust. 3, nie przekazuje poszczególnych rodzajów posortowanych zużytych baterii lub zużytych akumulatorów prowadzącemu zakład przetwarzania danego rodzaju zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, podlega karze pieniężnej od 2000 zł do 200 000 zł.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 992 i 1000) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 24 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. W przypadku transportu odpadów bez wymaganych dokumentów, w których wskazany jest posiadacz odpadów przekazujący odpad oraz posiadacz odpadów, do którego należy dostarczyć odpady, posiadaczem tych odpadów jest transportujący te odpady.”;

2) po art. 24 dodaje się art. 24a i art. 24b w brzmieniu:

„Art. 24a. 1. Jeżeli w trakcie kontroli transportu odpadów ujawniono:

- 1) naruszenie szczegółowych wymagań dla transportu odpadów,
- 2) przemieszczanie odpadów do nieuprawnionego odbiorcy,
- 3) naruszenie przepisów o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów

– pojazd wraz z odpadami może zostać zatrzymany przez Krajową Administrację Skarbową, Straż Graniczną, Policję, Inspekcję Transportu Drogowego oraz organy Inspekcji Ochrony Środowiska.

2. Zatrzymany pojazd wraz z odpadami jest kierowany, na koszt podmiotu wykonującego transport odpadów, na wyznaczone w wojewódzkim planie gospodarki odpadami miejsce spełniające warunki magazynowania odpadów. Plan ten w części dotyczącej wyznaczenia miejsc spełniających warunki magazynowania odpadów podlega zaopiniowaniu przez właściwych starostów, na terenie działania których mają zostać wyznaczone te miejsca.

3. Miejsca, o których mowa w ust. 2, wyznacza się uwzględniając jedno miejsce magazynowania odpadów na 1 mln mieszkańców w województwie, nie więcej jednak niż trzy miejsca w województwie.

4. Starosta w terminie 6 miesięcy od uchwalenia wojewódzkiego planu gospodarki odpadami utworzy miejsce, o którym mowa w ust. 2.

5. Pojazd wraz z odpadami umieszcza się w miejscu wyznaczonym zgodnie z ust. 2 do czasu usunięcia naruszeń szczegółowych wymagań dla transportu odpadów lub ustalenia podmiotu odpowiedzialnego za zagospodarowanie tych odpadów.

Art. 24b. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 24 ust. 4a, gdy nie ustalono podmiotu odpowiedzialnego za zagospodarowanie zatrzymanych odpadów, podmiot wykonujący transport odpadów jest obowiązany do zagospodarowania odpadów na własny koszt.

2. W przypadku ustalenia posiadacza odpadów, odpowiedzialnego za zagospodarowanie odpadów jest on obowiązany do zagospodarowania odpadów na własny koszt.

3. Obowiązek zagospodarowania odpadów nakłada, w drodze decyzji, na podmiot, o którym mowa w ust. 1 i 2, starosta właściwy ze względu na miejsce, na które został skierowany zatrzymany transport odpadów.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 3, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

5. Przepisów ust. 1–4 nie stosuje się do transportu odpadów umieszczonych w miejscach, o których mowa w art. 24a ust. 2, w wyniku realizacji przepisów o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów.”;

3) w art. 194 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Administracyjna kara pieniężna za naruszenia, o których mowa w ust. 1, wynosi nie mniej niż 5000 zł i nie może przekroczyć 1 000 000 zł.”;

4) po art. 195 dodaje się art. 195a–195c w brzmieniu:

„Art. 195a. 1. Starosta, który wbrew obowiązkowi, o którym mowa w art. 24a ust. 4, nie utworzył miejsca spełniającego warunki magazynowania odpadów podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości od 10 000 do 100 000 zł.

2. Administracyjną karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, wymierza się na koniec każdego roku, w którym nie został zrealizowany obowiązek, o którym mowa w art. 24a ust. 4.

Art. 195b. Organ, który wbrew obowiązkowi, o którym mowa w art. 24a ust. 3, nie wyznacza w wojewódzkim planie gospodarki odpadami miejsca spełniającego warunki magazynowania podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości od 10 000 do 100 000 zł.

Art. 195c. Kary, o których mowa w art. 195a i art. 195b, wymierza wojewódzki inspektor ochrony środowiska, biorąc pod uwagę liczbę i wagę stwierdzonych uchybień oraz naruszonych przez organ obowiązków.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 150 i 650) art. 57 otrzymuje brzmienie:

„Art. 57. Kary pieniężne wynoszą:

- 1) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 1, 2–4, 5–10 i 14 – od 10 000 zł do 500 000 zł;
- 2) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 4a – od 10 000 zł do 50 000 zł;
- 3) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 10a, 10b i 13 – od 10 000 zł do 1 000 000 zł;

- 4) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 10c–12 – od 500 zł do 20 000 zł;
- 5) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 15 i 16 – od 40 000 zł do 750 000 zł;
- 6) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 2 – od 20 000 zł do 750 000 zł.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 15 maja 2015 r. o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz o niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1951 oraz z 2018 r. poz. 650) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 47–49 otrzymują brzmienie:

„Art. 47. Administracyjną karę pieniężną w wysokości od 600 zł do 4500 zł wymierza się za:

- 1) nieprzekazanie w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, albo sprawozdania, o którym mowa w art. 19 rozporządzenia (UE) nr 517/2014;
- 2) wprowadzenie do obrotu, wbrew art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, urządzenia lub produktu albo, wbrew art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, pojemnika bez odpowiedniej etykiety;
- 3) wprowadzenie, wbrew art. 13, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojemnika, produktu lub urządzenia bez etykiety w języku polskim albo bez instrukcji w języku polskim albo wprowadzenie produktu lub urządzenia niezgodnie z art. 12 ust. 1, 2 lub 5 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 albo z art. 2 rozporządzenia (UE) 2015/2068;
- 4) wprowadzenie, wbrew art. 13, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej systemu ochrony przeciwpożarowej lub gaśnicy bez etykiety w języku polskim albo bez instrukcji w języku polskim albo wprowadzenie produktu lub urządzenia niezgodnie z art. 12 ust. 1, 2 lub 5 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 albo z art. 2 rozporządzenia (UE) 2015/2068;
- 5) niesporządzenie w terminie, o którym mowa w art. 14 ust. 4, Karty Urządzenia lub jej korekty w terminie, o którym mowa w art. 14 ust. 5;
- 6) niesporządzenie w terminie, o którym mowa w art. 14 ust. 4, Karty Systemu Ochrony Przeciwpożarowej lub jej korekty w terminie, o którym mowa w art. 14 ust. 5;
- 7) niezapewnienie, wbrew art. 15 ust. 1, dokonania wpisu danych do Karty Urządzenia przez osobę wykonującą czynności i posiadającą, w stosownych przypadkach, odpowiedni certyfikat dla personelu lub przez osobę posiadającą dostęp do Karty Urządzenia nadany przez operatora dokonującą wpisu na podstawie protokołu dotyczącego wykonanych czynności;
- 8) niezapewnienie, wbrew art. 15 ust. 1, dokonania wpisu danych do Karty Systemu Ochrony Przeciwpożarowej przez osobę wykonującą czynności i posiadającą, w stosownych przypadkach, odpowiedni certyfikat dla personelu lub przez osobę posiadającą dostęp do Karty Systemu Ochrony Przeciwpożarowej nadany przez operatora dokonującą wpisu na podstawie protokołu dotyczącego wykonanych czynności;
- 9) niedokonanie w terminie, o którym mowa w art. 15 ust. 2, wpisu danych do Karty Urządzenia;
- 10) niedokonanie w terminie, o którym mowa w art. 15 ust. 2, wpisu danych do Karty Systemu Ochrony Przeciwpożarowej;
- 11) nieprzekazanie w terminie, o którym mowa w art. 40 ust. 2, wyspecjalizowanej jednostce sprawozdania, o którym mowa w art. 39 ust. 1, lub nieprzekazanie korekty tego sprawozdania w terminie, o którym mowa w art. 39 ust. 2;
- 12) niezłożenie, wbrew art. 9 ust. 1, wniosku o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 7 ust. 1, przez przedsiębiorstwo produkujące, stosujące lub wprowadzające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nowe substancje do zastosowania w charakterze substratów lub do celów laboratoryjnych i analitycznych, zgodnie z art. 24 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, albo niepoinformowanie przez takie przedsiębiorstwo, wbrew art. 9 ust. 6, o zaprzestaniu prowadzenia działalności, o której mowa w art. 9 ust. 1;
- 13) niezłożenie, wbrew art. 9 ust. 1, wniosku o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 7 ust. 1, przez przedsiębiorstwo stosujące substancje kontrolowane w charakterze substratów, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, lub przedsiębiorstwo prowadzące niszczenie substancji kontrolowanych, zgodnie z art. 22 i załącznikiem VII do rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, albo niepoinformowanie przez takie przedsiębiorstwo, wbrew art. 9 ust. 6, o zaprzestaniu prowadzenia działalności, o której mowa w art. 9 ust. 1;
- 14) wykonanie czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2015/2067, bez posiadania wymaganego certyfikatu dla personelu, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia (UE) 2015/2067, albo wykonanie czynności, o których mowa w art. 1 rozporządzenia (UE) 2015/2066, bez posiadania wymaganego certyfikatu dla personelu, o którym mowa w art. 3 rozporządzenia (UE) 2015/2066, albo wykonanie czynności, o których mowa w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 306/2008, bez posiadania wymaganego certyfikatu dla personelu, o którym mowa w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 306/2008;

- 15) wykonanie czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 304/2008, bez posiadania wymaganego certyfikatu dla personelu, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 304/2008;
- 16) wykonanie czynności, o których mowa w art. 20 ust. 4, bez posiadania wymaganego certyfikatu dla personelu, o którym mowa w art. 20 ust. 1 i 2, w odniesieniu do substancji kontrolowanych niebędących halonami;
- 17) wykonanie czynności, o których mowa w art. 20 ust. 4, bez posiadania wymaganego certyfikatu dla personelu, o którym mowa w art. 20 ust. 1 i 2, w odniesieniu do halonów;
- 18) niedokonanie naprawy, o której mowa w art. 36 ust. 1, przed napełnieniem systemu klimatyzacji w niektórych pojazdach silnikowych;
- 19) wykonanie czynności, o których mowa w art. 37 ust. 1, bez posiadania zaświadczenia o odbytym szkoleniu, o którym mowa w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 307/2008;
- 20) niewypełnienie obowiązków określonych w art. 1 ust. 1 lub 2, art. 2 lub art. 4 rozporządzenia (UE) 2016/879;
- 21) niedokonanie audytu sprawozdania, o którym mowa w art. 19 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, w przypadku określonym w art. 19 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 517/2014.

Art. 48. Administracyjną karę pieniężną w wysokości od 4000 zł do 15 000 zł wymierza się za:

- 1) niezapewnienie, wbrew art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, dokonania odzysku do celów recyklingu, regeneracji lub zniszczenia halonów;
- 2) niezapewnienie, wbrew art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, dokonania odzysku do celów recyklingu, regeneracji lub zniszczenia substancji kontrolowanych niebędących halonami;
- 3) niezapewnienie, wbrew art. 22 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, dokonania odzysku lub zniszczenia substancji kontrolowanych niebędących halonami zawartych w innych produktach i urządzeniach niż określone w art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, w zakresie, w jakim jest to osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, w celu zapewnienia ich recyklingu, regeneracji lub zniszczenia;
- 4) niezapewnienie, wbrew art. 22 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, dokonania odzysku lub zniszczenia halonów zawartych w innych produktach i urządzeniach niż określone w art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, w zakresie, w jakim jest to osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, w celu zapewnienia ich recyklingu, regeneracji lub zniszczenia;
- 5) niezapewnienie sprawdzenia pod względem wycieków stacjonarnych urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła zawierających substancje kontrolowane oraz ich obiegów w terminach, o których mowa w art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009;
- 6) niezapewnienie sprawdzenia pod względem wycieków stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej zawierających substancje kontrolowane w terminach, o których mowa w art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009;
- 7) niezapewnienie wykonania kontroli szczelności, o których mowa w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, albo niespełnienie wymogów kontroli, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1516/2007, z wyłączeniem stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej;
- 8) niezapewnienie wykonania kontroli szczelności albo niespełnienie wymogów kontroli, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1516/2007, w odniesieniu do stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej zawierających fluorowane gazy cieplarniane w terminach, o których mowa w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 517/2014;
- 9) niezapewnienie, wbrew art. 5 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, zainstalowania systemów wykrywania wycieków, z wyłączeniem stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej;
- 10) niezapewnienie w terminie, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, kontroli systemów wykrywania wycieków, z wyłączeniem stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej;
- 11) niezapewnienie, wbrew art. 5 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, zainstalowania w stacjonarnych systemach ochrony przeciwpożarowej zawierających fluorowane gazy cieplarniane w ilości 500 ton ekwiwalentu CO₂ lub większej systemów wykrywania wycieków;
- 12) niezapewnienie w terminie, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, kontroli systemów wykrywania wycieków zainstalowanych w stacjonarnych systemach ochrony przeciwpożarowej zawierających fluorowane gazy cieplarniane w ilości 500 ton ekwiwalentu CO₂ lub większej;
- 13) niezapewnienie, wbrew art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, dokonania właściwego odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych;

- 14) niezapewnienie, wbrew art. 8 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, dokonania odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych;
- 15) niezapewnienie, wbrew art. 8 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, dokonania odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych;
- 16) przekazanie, wbrew art. 10 ust. 4, substancji kontrolowanych niebędących halonami osobom fizycznym na ich własne potrzeby;
- 17) przekazanie, wbrew art. 10 ust. 4, halonów osobom fizycznym na ich własne potrzeby;
- 18) przekazanie, wbrew art. 10 ust. 5, fluorowanych gazów cieplarnianych osobom fizycznym na ich własne potrzeby;
- 19) niezapewnienie sprawdzenia pod względem wycieków stacjonarnych urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła zawierających fluorowane gazy cieplarniane oraz ich obiegów przez personel, o którym mowa w art. 20 ust. 1, albo zawierających substancje kontrolowane oraz ich obiegów przez personel, o którym mowa w art. 20 ust. 4;
- 20) niezapewnienie sprawdzenia pod względem wycieków stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej zawierających fluorowane gazy cieplarniane przez personel, o którym mowa w art. 20 ust. 2, albo zawierających substancje kontrolowane przez personel, o którym mowa w art. 20 ust. 4;
- 21) niezapewnienie, wbrew art. 20 ust. 4, dokonania odzysku substancji kontrolowanych niebędących halonami zawartych w innych produktach i urządzeniach niż określone w art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009 przez personel posiadający odpowiedni certyfikat;
- 22) niezapewnienie, wbrew art. 20 ust. 4, dokonania odzysku halonów zawartych w innych produktach i urządzeniach niż określone w art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009 przez personel posiadający odpowiedni certyfikat;
- 23) prowadzenie szkolenia dla osób fizycznych ubiegających się o certyfikat dla personelu, bez uzyskania wpisu do rejestru jednostek prowadzących szkolenia, o którym mowa w art. 27 ust. 8;
- 24) wydanie zaświadczenia bez uzyskania wpisu do rejestru jednostek wydających zaświadczenia o odbytych szkoleniu, o którym mowa w art. 37 ust. 11;
- 25) niezapewnienie, wbrew art. 10 ust. 11 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, aby podmiot, któremu zleca się wykonanie czynności, o której mowa w art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia, posiadał certyfikat niezbędny dla danego zastosowania i wykonywanej czynności, z wyłączeniem systemów ochrony przeciwpożarowej;
- 26) niezapewnienie, wbrew art. 10 ust. 11 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, aby podmiot, któremu zleca się wykonanie czynności, o której mowa w art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia, posiadał certyfikat w zakresie systemów ochrony przeciwpożarowej;
- 27) nabycie, wbrew art. 10 ust. 1, substancji kontrolowanej lub fluorowanego gazu cieplarnianego lub, wbrew art. 11 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, fluorowanego gazu cieplarnianego, bez posiadania certyfikatu dla personelu odpowiedniego do wykonywanych czynności związanych z substancjami kontrolowanymi lub fluorowanymi gazami cieplarnianymi albo – w przypadku czynności serwisowych i naprawczych systemów klimatyzacji w niektórych pojazdach silnikowych – bez posiadania zaświadczenia o odbytych szkoleniu albo w obu przypadkach bez zatrudnienia osoby z takim certyfikatem lub takim zaświadczeniem albo bez posiadania certyfikatu dla przedsiębiorcy;
- 28) przeprowadzenie egzaminu bez uzyskania wpisu do rejestru jednostek oceniających personel, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 4;
- 29) prowadzenie działalności bez posiadania certyfikatu dla przedsiębiorców, o którym mowa w art. 29, z wyłączeniem systemów ochrony przeciwpożarowej;
- 30) prowadzenie działalności bez posiadania certyfikatu dla przedsiębiorców, o którym mowa w art. 29, w zakresie systemów ochrony przeciwpożarowej;
- 31) sprzedaż, wbrew art. 11 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, fluorowanego gazu cieplarnianego, bez upewnienia się zgodnie z wymogiem określonym w art. 13a ust. 1, że kupujący posiada certyfikat dla personelu odpowiedni do wykonywanych czynności związanych z fluorowanymi gazami cieplarnianymi albo – w przypadku czynności serwisowych i naprawczych systemów klimatyzacji w niektórych pojazdach silnikowych – zaświadczenie o odbytych szkoleniu, albo że jest podmiotem zatrudniającym taką osobę;
- 32) nieprowadzenie, wbrew art. 13a ust. 3 oraz wbrew art. 6 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, dokumentacji dotyczącej nabywców fluorowanych gazów cieplarnianych;

- 33) celowe uwalnianie fluorowanych gazów cieplarnianych wbrew art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 lub niezapobieganie wyciekowi fluorowanych gazów cieplarnianych wbrew art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 lub niezapewnienie naprawy bez zbędnej zwłoki wbrew art. 3 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 lub niezapewnienie kontroli czy naprawa była skuteczna w ciągu 1 miesiąca zgodnie z art. 3 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 517/2014, z wyłączeniem systemów ochrony przeciwpożarowej;
- 34) celowe uwalnianie fluorowanych gazów cieplarnianych wbrew art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 lub niezapobieganie wyciekowi fluorowanych gazów cieplarnianych wbrew art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 lub niezapewnienie naprawy bez zbędnej zwłoki wbrew art. 3 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 lub niezapewnienie kontroli czy naprawa była skuteczna w ciągu 1 miesiąca zgodnie z art. 3 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 517/2014, w zakresie systemów ochrony przeciwpożarowej.

Art. 49. Administracyjną karę pieniężną w wysokości od 6000 zł do 45 000 zł wymierza się za:

- 1) zastosowanie, wbrew art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, heksafluorku siarki;
  - 2) wprowadzenie do obrotu, wbrew art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, produktów i urządzeń wymienionych w załączniku III do tego rozporządzenia, z wyłączeniem stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej;
  - 3) wprowadzenie do obrotu, wbrew art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, produktów i urządzeń wymienionych w załączniku III do tego rozporządzenia, w odniesieniu do stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej;
  - 4) sprzedaż, wbrew art. 11 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, niehermetycznie zamkniętych urządzeń bez dowodu spełniającego wymagania określone w art. 13a ust. 1 i 2;
  - 5) wprowadzenie, wbrew art. 16 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, do obrotu fluorowanych gazów cieplarnianych bez uprzedniego uzyskania kontyngentu na wprowadzanie wodorofluorowęglowodorów do obrotu lub przekroczenie ilości przyznanych w kontyngencie;
  - 6) stosowanie, wbrew art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, fluorowanych gazów cieplarnianych;
  - 7) niewypełnienie obowiązku rejestracyjnego określonego w art. 17 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014;
  - 8) nieprowadzenie, wbrew art. 13a ust. 3, rejestru sprzedanych niehermetycznie zamkniętych urządzeń napełnionych fluorowanymi gazami cieplarnianymi;
  - 9) nieprzedstawienie, wbrew art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, organom celnym w chwili wprowadzania fluorowanych gazów cieplarnianych do obrotu dowodu określonego w art. 13a ust. 4;
  - 10) wprowadzenie do obrotu, wbrew art. 14 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych lub pomp ciepła napełnionych wodorofluorowęglowodorami bez uprzedniego uzyskania upoważnienia na wykorzystanie kontyngentu zgodnie z art. 18 ust. 2 tego rozporządzenia;
  - 11) niesporządzenie, wbrew art. 14 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, deklaracji zgodności lub niezapewnienie weryfikacji dokumentacji i deklaracji zgodności przez niezależnego audytora.”;
- 2) w art. 51 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Administracyjne kary pieniężne za czyny określone w art. 47 pkt 1–3, 5, 7, 9, 11–14, 16, 18–21, art. 48 pkt 2, 3, 5, 7, 9, 10, 13–15, 16, 18, 19, 21, 23–25, 27–29, 31–33 oraz art. 49 pkt 1, 2 i 4–11 wymierza, w drodze decyzji administracyjnej, wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

2. Administracyjne kary pieniężne za czyny określone w art. 47 pkt 4, 6, 8, 10, 15 i 17, art. 48 pkt 1, 4, 6, 8, 11, 12, 17, 20, 22, 26, 30 i 34 oraz art. 49 pkt 3 wymierza, w drodze decyzji administracyjnej, właściwy organ Państwowej Straży Pożarnej.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1466) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 92 otrzymuje brzmienie:

„Art. 92. Administracyjne kary pieniężne wynoszą:

- 1) w przypadkach, o których mowa w art. 91 pkt 4–10, 29, 30, 35, 39 i 40 – od 10 000 zł do 1 000 000 zł;
- 2) w przypadkach, o których mowa w art. 91 pkt 1–3, 12–14, 17–21, 33, 34, 36–38, 41 i 46 – od 15 000 zł do 500 000 zł;
- 3) w przypadkach, o których mowa w art. 91 pkt 11, 15, 16, 27, 28, 31, 32, 42, 43, 45, 47 i 48 – od 10 000 zł do 400 000 zł;
- 4) w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 44 – od 15 000 zł do 1 000 000 zł;
- 5) w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 22–24 i 26 – od 5000 zł do 500 000 zł;
- 6) w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 – od 5000 zł do 300 000 zł.”;

2) w art. 135 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto, wbrew obowiązkowi określone mu w:

- 1) art. 123 ust. 2, nie przechowuje zaświadczeń, o których mowa w art. 123 ust. 1,
  - 2) art. 131 ust. 3, nie przechowuje dodatkowej ewidencji, o której mowa w art. 32 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 141, oraz zaświadczeń, o których mowa w art. 53 i art. 54 ustawy, o której mowa w art. 141
- podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości od 10 000 zł do 300 000 zł.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 19 lipca 2016 r. o dostępie do zasobów genetycznych i podziale korzyści z ich wykorzystania (Dz. U. poz. 1340) art. 11–15 otrzymują brzmienie:

„Art. 11. Kto, wbrew obowiązkowi określone mu w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 511/2014, przekazuje lub wykorzystuje zasoby genetyczne lub tradycyjną wiedzę związaną z zasobami genetycznymi bez wzajemnie uzgodnionych warunków lub niezgodnie z tymi warunkami, podlega karze pieniężnej w wysokości od 5000 zł do 100 000 zł.

Art. 12. Kto, wbrew obowiązkowi określone mu w:

- 1) art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 511/2014, nie uzyskuje, nie zachowuje lub nie przekazuje kolejnym użytkownikom informacji i dokumentów, o których mowa w tym przepisie,
  - 2) art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 511/2014, nie przechowuje informacji związanych z dostępem i podziałem korzyści przez dwadzieścia lat od zakończenia okresu wykorzystania
- podlega karze pieniężnej w wysokości od 1000 zł do 100 000 zł.

Art. 13. Kto, wbrew obowiązkowi określone mu w art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 511/2014, wykorzystuje zasoby genetyczne mimo niezyskania zezwolenia na dostęp lub jego równoważnika oraz nieustanowienia wzajemnie uzgodnionych warunków, podlega karze pieniężnej w wysokości od 10 000 zł do 200 000 zł.

Art. 14. Kto, wbrew obowiązkowi określone mu w art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 511/2014, nie złożył oświadczenia o dołożeniu należytej staranności, podlega karze pieniężnej w wysokości od 1000 zł do 20 000 zł.

Art. 15. Kto, wbrew obowiązkowi określone mu w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 511/2014, nie złożył oświadczenia o dołożeniu należytej staranności lub nie przedłożył informacji, o których mowa w tym przepisie, podlega karze pieniężnej w wysokości od 5000 zł do 100 000 zł.”.

Art. 14. W ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. poz. 1566 i 2180 oraz z 2018 r. poz. 650 i 710) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ilekroć w ustawie jest mowa odpowiednio o właściwym organie Inspekcji Ochrony Środowiska lub o właściwych organach Inspekcji Ochrony Środowiska, należy przez to rozumieć:

- 1) w art. 37 ust. 12, art. 39 ust. 7, art. 109 ust. 14, art. 110 ust. 3, art. 111 ust. 2, art. 116, art. 118 ust. 1 i 2, art. 119 ust. 3, art. 151 ust. 1–11 i 14, art. 152 ust. 1 i 2, art. 154 ust. 1–5, art. 171 ust. 4 pkt 2, art. 297, art. 325 ust. 6, art. 349 ust. 3–7, 9–13 i 15, art. 351 ust. 1 i 3–6 oraz art. 352 ust. 1 i 2 – Głównego Inspektora Ochrony Środowiska;
- 2) w art. 108 ust. 1, 2, 5 i 6, art. 109 ust. 1 i 13, art. 282 ust. 8 i 9, art. 283 ust. 4 i 5, art. 284–287, art. 289, art. 296 ust. 1, 4, 7, 8, 10 i 12–16, art. 300 ust. 1, art. 304 pkt 2, art. 400 ust. 9 oraz art. 416 ust. 4 – wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.”;

2) w art. 325 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, poddaje przeglądowi programy monitoringu wód, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 350 ust. 1, i w razie potrzeby odpowiednio te programy dostosowuje w celu zapewnienia osiągnięcia celów środowiskowych.”;

3) w art. 334 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) korzystania z wód oraz ochrony zasobów wodnych.”;

4) w art. 349:

- a) w ust. 4 i 15 wyrazy „właściwym organom Inspekcji Ochrony Środowiska” zastępuje się wyrazami „właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska”,
- b) w ust. 13 wyrazy „Inspekcja Ochrony Środowiska” zastępuje się wyrazami „Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska”.

Art. 15. W ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 49 po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Czynności kontrolne prowadzone z użyciem bezzałogowych statków powietrznych mogą być wykonywane przez pracowników organu kontroli posiadających stosowne uprawnienia do wykonywania takich lotów, bez okazania legitymacji służbowej i poinformowania przedsiębiorcy lub osoby, wobec której podjęto czynności kontrolne, o przysługujących im prawach oraz obowiązkach w trakcie kontroli.

3b. Loty, o których mowa w ust. 3a, wykonywane są w przypadku, gdy operator bezzałogowego statku powietrznego znajduje się poza terenem, do którego prowadzący działalność posiada tytuł prawny.”;

2) w art. 65 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) prowadzonej na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska w zakresie gospodarki odpadami.”.

Art. 16. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy laboratoria wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska stają się centralnym laboratorium badawczym Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy zadania z zakresu państwowego monitoringu środowiska i działalności laboratoriów wykonywane przed dniem wejścia w życie ustawy przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska stają się zadaniami Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

Art. 17. Z dniem wejścia w życie ustawy, należności, zobowiązania, prawa i obowiązki wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska i wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska związane z prowadzeniem państwowego monitoringu środowiska i działalności laboratoriów stają się odpowiednio należnościami, zobowiązaniami, prawami i obowiązkami Głównego Inspektora Ochrony Środowiska i Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska.

Art. 18. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy Główny Inspektor Ochrony Środowiska przejmuje ruchomości i środki finansowe pozostające w dyspozycji wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska przeznaczone dotychczas na realizację zadań państwowego monitoringu środowiska i działalności laboratoriów oraz na wynagrodzenia pracowników realizujących te zadania.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy nieruchomości oddane w trwałe zarząd wojewódzkim inspektoratom ochrony środowiska przeznaczone dotychczas w całości na realizację państwowego monitoringu środowiska i działalność laboratoriów przechodzą nieodpłatnie w trwałe zarząd Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska.

3. Trwały zarząd nieruchomości ustanowiony na rzecz wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska, o którym mowa w ust. 2, wygasa z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Wygaśnięcie trwałego zarządu, potwierdza, w drodze decyzji, na wniosek Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska właściwy starosta.

4. Z dniem wejścia w życie ustawy nieruchomości oddane w trwałe zarząd wojewódzkim inspektoratom ochrony środowiska przeznaczone dotychczas częściowo na realizację państwowego monitoringu środowiska i działalność laboratoriów przechodzą nieodpłatnie we wspólny trwały zarząd Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska i wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska.

5. Ustanowienie wspólnego trwałego zarządu, o którym mowa w ust. 4, potwierdza, w drodze decyzji, na wniosek Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska i wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska właściwy starosta.

6. W przypadku porozumień, umów dotyczących zadań, o których mowa w ust. 1, których stroną są wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska, następcą prawnym staje się Główny Inspektor Ochrony Środowiska.

Art. 19. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy pracownicy wydziałów i działów monitoringu środowiska oraz laboratoriów wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska, a także pracownicy innych komórek organizacyjnych wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska, do których obowiązków należy wykonywanie zadań na rzecz wydziałów i działów monitoringu środowiska oraz laboratoriów stają się pracownikami Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska.

2. W terminie 30 dni od dnia ogłoszenia ustawy wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska zawiadamiają na piśmie pracowników, o których mowa w ust. 1, o zmianach, jakie mają nastąpić w ich stosunkach pracy, oraz przekazują Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska wykazy tych pracowników, z wyszczególnieniem pracowników objętych szczególną ochroną stosunku pracy przewidzianą na podstawie odrębnych przepisów.

3. W terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy Dyrektor Generalny Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska przedstawia na piśmie pracownikom, o których mowa w ust. 1, nowe warunki pracy i płacy i wskazuje termin nie krótszy niż 7 dni, do którego pracownicy mogą złożyć oświadczenie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia proponowanych warunków wraz z informacją o skutkach ich nieprzyjęcia.

4. Stosunki pracy pracowników, o których mowa w ust. 1, wygasają po upływie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy w razie nieprzyjęcia nowych warunków pracy lub płacy.

5. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, mogą w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy, złożyć do Dyrektora Generalnego Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska wnioski o rozwiązanie stosunku pracy za porozumieniem stron, określając we wniosku termin rozwiązania stosunku pracy nie dłuższy niż obowiązujący w danym stosunku pracy okres wypowiedzenia. Stosunek pracy ulega rozwiązaniu w terminie wskazanym we wniosku.

6. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1889 i 2203 oraz z 2018 r. poz. 106).

7. Jeżeli urzędnik służby cywilnej do dnia wejścia w życie ustawy wyrazi na piśmie wolę podjęcia pracy w Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska, staje się pracownikiem Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska z dniem wejścia w życie ustawy.

8. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do pracowników objętych szczególną ochroną stosunku pracy przewidzianą na podstawie odrębnych przepisów, w czasie gdy podlegają tej ochronie. Po upływie okresu, o którym mowa w zdaniu pierwszym, stosunek pracy tych pracowników wygasa, w przypadku nieprzyjęcia przez nich nowych warunków pracy lub płacy.

9. W przypadku wygaśnięcia stosunku pracy, o którym mowa w ust. 4, lub rozwiązania stosunku pracy na zasadach przewidzianych w ust. 8, pracownikowi przysługuje odprawa pieniężna, o której mowa w art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2016 r. poz. 1474 oraz z 2017 r. poz. 2181).

Art. 20. 1. Główny Inspektor Ochrony Środowiska i wojewódzki inspektor ochrony środowiska wskażą pracowników odpowiednio Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska i wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska, którzy w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy staną się inspektorami Inspekcji Ochrony Środowiska. Główny Inspektor Ochrony Środowiska i wojewódzki inspektor ochrony środowiska, wskazując pracowników, wezmą pod uwagę doświadczenie w prowadzeniu lub uczestniczeniu w kontroli oraz ustalony w zakresie czynności obowiązek prowadzenia kontroli.

2. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, w okresie 18 miesięcy od upływu terminu, o którym mowa w ust. 1, są obowiązani do odbycia kursu i zdania egzaminu, o którym mowa w art. 8e ust. 1 pkt 7 ustawy zmienianej w art. 1, chyba że zostaną zwolnieni z obowiązku jego odbycia zgodnie z art. 8e ust. 2 tej ustawy.

3. Jeżeli w okresie, o którym mowa w ust. 2, pracownik nie odbędzie kursu i nie zda egzaminu, o którym mowa w art. 8e ust. 1 pkt 7 ustawy zmienianej w art. 1, lub nie zostanie zwolniony z obowiązku jego odbycia, zgodnie z art. 8e ust. 2 tej ustawy, traci uprawnienia inspektora Inspekcji Ochrony Środowiska.

Art. 21. Wymogu, o którym mowa w art. 8e ust. 1 pkt 5 ustawy zmienianej w art. 1, nie stosuje się do pracowników, którzy w dniu wejścia w życie ustawy byli zatrudnieni w wydziale lub dziale inspekcji wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska i posiadali średnie wykształcenie oraz co najmniej 10-letni staż pracy w tym wydziale lub dziale.

Art. 22. 1. Sejmik województwa jest obowiązany do uchwalenia aktualizacji wojewódzkiego planu gospodarki odpadami w zakresie wskazania miejsc spełniających warunki magazynowania odpadów, o których mowa w art. 24a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu.

2. Do dnia utworzenia przez starostę miejsca wskazanego w wojewódzkim planie gospodarki odpadami marszałek województwa wskazuje inne miejsce strzeżone do magazynowania zatrzymanych transportów odpadów i informuje o tym organy, o których mowa w art. 24a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, nie później niż w ciągu miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu.

Art. 23. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy prowadzonych na podstawie przepisów ustaw zmienianych w art. 2 oraz w art. 4–13 w brzmieniu dotychczasowym dotyczących wymierzenia kar pieniężnych stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 24. Z dniem wejścia w życie ustawy krajowe laboratorium referencyjne i wzorcujące, o którym mowa w art. 28g ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, staje się krajowym laboratorium referencyjnym do spraw jakości powietrza atmosferycznego, o którym mowa w art. 28g ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 25. Krajowe laboratorium referencyjne do spraw jakości wód powierzchniowych, o którym mowa w art. 28g ustawy zmienianej w art. 1, zostanie utworzone w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 26. Do czasu opracowania programów, o których mowa w art. 23 ust. 18 ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się wieloletni program państwowego monitoringu środowiska i wojewódzkie programy monitoringu opracowane na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 27. 1. W terminie 30 dni od dnia ogłoszenia ustawy wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska prześlą Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska wykaz:

- 1) ruchomości przeznaczonych dotychczas na realizację zadań państwowego monitoringu środowiska i działalności laboratoriów;
- 2) nieruchomości przeznaczonych dotychczas na realizację zadań państwowego monitoringu środowiska, działalności laboratoriów i ich status prawny.

2. Wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska z dniem wejścia w życie ustawy prześlą Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska wykaz należności i zobowiązań wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska związanych z prowadzeniem państwowego monitoringu środowiska i działalności laboratoriów.

Art. 28. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 28h ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 28h ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, nie dłużej jednak niż przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy i mogą być zmieniane.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 90 ust. 3, art. 94 ust. 3, art. 123 ust. 3, art. 149 ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 4 zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 90 ust. 3, art. 94 ust. 3, art. 123 ust. 3, art. 149 ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 4, nie dłużej jednak niż przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy i mogą być zmieniane.

Art. 29. 1. W latach 2019–2028 maksymalny limit wydatków budżetu państwa będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wynosi 1130 mln zł, przy czym w:

- 1) 2019 r. – 113 mln zł;
- 2) 2020 r. – 113 mln zł;
- 3) 2021 r. – 113 mln zł;
- 4) 2022 r. – 113 mln zł;
- 5) 2023 r. – 113 mln zł;
- 6) 2024 r. – 113 mln zł;
- 7) 2025 r. – 113 mln zł;
- 8) 2026 r. – 113 mln zł;
- 9) 2027 r. – 113 mln zł;
- 10) 2028 r. – 113 mln zł.

2. W latach 2019–2028 maksymalny limit wydatków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wynosi 1000 mln zł, przy czym w:

- 1) 2019 r. – 100 mln zł;
- 2) 2020 r. – 100 mln zł;
- 3) 2021 r. – 100 mln zł;
- 4) 2022 r. – 100 mln zł;
- 5) 2023 r. – 100 mln zł;
- 6) 2024 r. – 100 mln zł;
- 7) 2025 r. – 100 mln zł;
- 8) 2026 r. – 100 mln zł;
- 9) 2027 r. – 100 mln zł;
- 10) 2028 r. – 100 mln zł.

3. W latach 2019–2028 maksymalny limit wydatków Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wynosi 375,3 mln zł, przy czym w:

- 1) 2019 r. – 37,53 mln zł;
- 2) 2020 r. – 37,53 mln zł;
- 3) 2021 r. – 37,53 mln zł;
- 4) 2022 r. – 37,53 mln zł;
- 5) 2023 r. – 37,53 mln zł;
- 6) 2024 r. – 37,53 mln zł;
- 7) 2025 r. – 37,53 mln zł;
- 8) 2026 r. – 37,53 mln zł;
- 9) 2027 r. – 37,53 mln zł;
- 10) 2028 r. – 37,53 mln zł.

4. Minister właściwy do spraw środowiska monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1 i 2, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 5.

5. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków określonego w ust. 1 lub 2 minister właściwy do spraw środowiska stosuje mechanizm korygujący polegający na zaleceniu zmniejszenia liczby kontroli z pomiarami lub zmniejszeniu wykonywanych badań monitoringowych.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 3, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 7.

7. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków określonego w ust. 3 minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska stosuje mechanizm korygujący polegający na zaleceniu zmniejszenia wykonywanych badań monitoringowych.

Art. 30. W celu wykonania przepisów ustawy Prezes Rady Ministrów dokonuje, w drodze rozporządzenia, przeniesienia planowanych dochodów i wydatków budżetowych, w tym wynagrodzeń oraz limitów zatrudnienia, między częściami, działami i rozdziałami budżetu państwa z zachowaniem przeznaczenia środków publicznych wynikającego z ustawy budżetowej.

Art. 31. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 8 w zakresie art. 9b ust. 5, art. 19 ust. 2, art. 27 ust. 1 i art. 30, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 1 lit. b i c, pkt 2 lit. a tiret pierwsze, pkt 7–15 i 26, art. 3, art. 9, art. 15, art. 19 ust. 7, art. 20 oraz art. 22, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
- 3) art. 11 pkt 1 w zakresie art. 49 pkt 6, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Duda*